

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 148. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592724512/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

strand, og ikke i hendes egen menneskelige Individualitet, hvis Ingen havde talt til mig og tvunget mig til at tænke, og selv da tænkte jeg saa ufuldstændig, at jeg kun efterhaanden gjorde mig Forholdene klare.

En Søndag – det var vistnok den første Søndag, efter at jeg havde gjensoet hende – mødte jeg Comtesse Felicia paa *Monte Pinio*. Hun var fulgt af en Tjener, hvem hun strax, da hun saae mig, sendte hjem.

«Det er rigtig rart, jeg møder Dem,» sagde hun; «Søndagen er mig en sand Ponsitensdag, især denne – sig mig, er De ogsaa religiøs?»

«Jeg tør ikke rose mig deraf, især hvis Comtesse mener kirkelig.»

«Naa, Gud ske Lov! saa skal De ikke nu og paa Capitolium.»

«Nei; hvad er der paa færde paa Capitolium? Museet er jo lukket om Søndagen.»

«Velsignede Hedning! Der er Kirkegang, protestantisk Kirkegang. Der skal være en Krog deroppe, i Nærheden af det fæle Sted, hvor Manlius blev styrtet ned, og der holdes tydsk protestantisk Gæstgjerneste. De maa ikke troe, at jeg er ugadelig; men jeg kan ikke, det er mig umuligt at være med i det Sværmeri, som Hr. v. Hompesch fører an.»

Det var mig i Sandhed overraskende, at Hr. v. Hompesch førte an ved noget Sværmeri; men Comtesse Felicias Maneer at fortælle paa var at forudsætte, at man vidste, hvad hun hentydede til, og naar det havde sin behagelige Side, havde det dog ogsaa den Mislighed, at man kun erfoer Brudstykker, og spurgte man directe, undveg hun Svaret.

Friherre v. Hompesch staaer stedse for mig som en af de nobleste og behageligste Personligheder, jeg har truffet paa, og det fulde Elskværdige hos ham blev næsten endmere fremhævet ved nogle Tilboieligheder, der faldt lidt i det Latterlige. Han roste sig af at høre til den Familie, der gav Johanniterordenen dens sidste Stormester; men han gjorde ikke dette Krav uden for at erkjende, at han havde et stort Navn at vise sig værdig, og noget Rent i hans Physiognomi syntes at sige, at han aldrig havde gjort Noget, der ikke sommede sig for en Hompesch. Han var vistnok over de Tredstidstyve, men saae noget yngre ud, og han havde den Egenhed, at han aldrig gav et photographisk Visitkort, der var taget af ham selv, men et Photographi af et Portrait fra omtrent hans 35te Aar. Paa dette var han uægtelig særdeles smuk, og hans egenlige Mening hermed var, at hans nuvæ-